

[Formanden.]

kendegivelse af, at det radikale venstre under alle omstændigheder vil modsætte sig dansk tilslutning til de seks landes fællesmarked?"

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Fiskeriministeren (Oluf Pedersen): Jeg skal tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om fiskeri i Flensborg inderfjord.

Ved traktat mellem Danmark og Tyskland af 10. april 1922 blev der mellem de to lande truffet aftale om en fælles fiskerordning for Flensborg Fjord, hvorefter fiskere fra de to lande, der var bosat i de til fjorden grænsende kommuner, fik gensidig adgang til at fiske i fjorden også på det andet lands søterritorium.

For at føre kontrol med, at kun de til deltagelse i fællesfiskeriet berettigede fiskere udøvede dette, fastsattes nærmere regler om mærkning af deres fartøjer og om legitimationsbeviser. De nærmere bestemmelser for selve fiskeriets udøvelse, herunder om, hvilke redskaber der måtte benyttes, om mindstemål og fredningstider m. v., fastsattes af regeringerne efter forslag fra en i henhold til traktaten nedsat dansk-tysk kommission, jfr. herom nærmere kgl. anordninger nr. 12 af 27. januar 1926 og nr. 184 af 15. august 1929.

Efter at denne ordning var blevet afbrudt under krigen, blev den efter aftale mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland på ny sat i kraft fra 1. november 1954 at regne med enkelte ændringer, for så vidt angår mindstemålene, jfr. kgl. anordning nr. 314 af 14. oktober 1954.

Samtidig indledtes med Forbundsrepublikken Tyskland forhandlinger om en revision af aftalen, navnlig med henblik på en forbedring af de kontrol- og straffemæssige bestemmelser. Under disse forhandlinger, der resulterede i den som bilag til lovforslaget optrykte overenskomst af 29. maj 1958, enedes man i øvrigt samtidig om at begrænse det fremtidige aftaleområde til alene at omfatte Flensborg inderfjord, idet man erkendte, at forholdene på yderfjorden

ikke i samme grad som på inderfjorden egnede sig for et fælles fiskeri efter de fiskemetoder, som efterhånden var taget op i yderfjorden i den aftaleløse tid.

Den nye overenskomst ændrer i øvrigt ikke de i den ældre fulgte principper og almindelige bestemmelser, som indeholdes i denne.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings villige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om adgang til konvertering af bunden opsparing for personer for skatteåret 1951-52.

Valgt blev: *Holger Eriksen, Francke, Ove Hansen, Erhard Jakobsen, Lund Jensen, Hans R. Knudsen, Hans Rasmussen, Axel Sørensen, Niels Andersen, Axel Kristensen, Alfred Bagh, Henry Christensen, Foged, Thorkil Kristensen, Poul Møller, Fanger og Reedtz-Thott.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse.

Valgt blev: *Chr. Christiansen, Poul Hansen (Grenå), Per Hækkerup, Lars P. Jensen, Viola Nørlov, Axel Ivan Pedersen, Astrid Skjoldbo, Bavnsgaard, Sandau, Anker Lau, N. Chr. Christensen, Henry L. W. Jensen, Thisted Knudsen, Kryger, Weikop, Fanger og H. K. Sørensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til forsvarsministeren af Alfred Jensen og Fuglsang.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 807).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forsorgen for åndssvage.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1121, fremsættelsen i tidenden sp. 643).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (om forsorgsforlængelse for åndssvage under børneforsorg).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1145, fremsættelsen i tidenden sp. 650).

Kaj Andresen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem fru Edel Saunte, er bortrejst, skal jeg i hendes sted fremsætte nogle bemærkninger til de foreliggende lovforslag.

Det er 106 år siden, den første anstalt for åndssvage blev oprettet her i landet, dr. med. C. F. Hansens anstalt ved Eckernførde, og over 100 år siden, dr. med. Jens Rasmussen Hübertz, forstander H. P. Duurloo og cand. theol. Johan Keller begyndte deres arbejde for at hjælpe de åndssvage og deres forældre med oprettelse af anstalter og skoler.

Disse pionerer var fulde af fortrøstning til, at man virkelig kunne formå at helbrede de åndssvage, en fortrøstning, som ikke blev belønnet med de resultater, de havde drømt om. De skuffelser, de led, har sikkert præget arbejdet gennem de mange år og har hos mange skabt den indstilling, at for de åndssvage kan der intet andet gøres, end at de anbringes og overvåges på rimelig måde, og når det er sket, er alt såre godt. Heldigvis er denne indstilling i de senere år vejet hos dem, der arbejder med og for de åndssvage, og en fortrøstning til, at man kan opnå resultater, hersker på ny — ikke resultater, som pionererne forestillede sig det, men dog resultater, der er helt afgørende for det enkelte menneske.

Det, der glæder mig mest ved det fremsatte lovforslag om åndssvageforsorgen, er, at det er præget af denne fortrøstning. Det giver sig udslag på to felter, nemlig den store vægt, der efter kapitlerne II og III

lægges på uddannelse og oplæring af de personer, der kommer i forbindelse med forsorgen, og den mulighed, der gennem loven åbnes for, at den rent videnskabelige forskning på disse felter, der hidtil har haft så vanskelige kår, fremtidig kan få sådanne arbejdsvilkår, at de resultater, som nu kun kan skimtes, kan blive klare og indlysende for alle.

Lovforslaget om forsorgen for åndssvage tager stilling til en række meget omdiskuterede problemer. Først er der problemet om, hvilke personer der hører under forsorgens område. Jeg er tilfreds med, at man ikke har indladt sig på at fastsætte medicinske grænser, men har ladet lovforslaget omfatte såvel de personer, der på det pågældende tidspunkt af videnskaben anses for åndssvage, som de personer, hvis tilstand er således, at de ganske må sidestilles med åndssvage, og som skønnes at have behov for forsorg.

Der er for mig ingen tvivl om, at det er lykkeligt ikke at lægge sig fast på en bestemt intelligenskvotient. Intelligenskvotienten er ikke i sig selv afgørende; det personlige initiativ, håndlag, ærlighed, beredvillighed og trofasthed mod en opgave er mindst lige så betydningsfulde for den pågældendes chance for at klare sig i samfundet. Fra forsorgens beskæftigelsesforanstaltninger ved vi, at selvfølgelig kræves der en vis intelligens for overhovedet at modtage en oplæring, men findes denne, vil personer med ringe intelligens, men gode karaktermæssige egenskaber klare sig langt bedre end relativt begavede personer med store karaktermæssige brist.

Dernæst problemet om undervisningspligt. Det har længe været et ønske også fra forældreforeningerne, at det blev fastlagt, at åndssvage børn var undervisningspligtige ligesom andre børn. Det imødekomes nu; men det er naturligt, at undervisningspligten udvides til oplæringspligt, da ikke alle kan modtage en egentlig undervisning.

Man har i øvrigt diskuteret, om pligten aldersmæssigt skulle være som for almindelige skolebørn, eller pligten skulle udvides som for andre børn under særforborg. For åndssvage børn viser erfaringerne fra ekster-natskolerne, at de normalt først bliver